

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Brud, hvorledes skulde vi ellers have faaet Reformationen?

Der indvendes imod Ændring af Lovgivningen: Hvorfor skulde Danmark være i en Særstilling og antage kvindelige Præster? Professor Edvard Lehmann har i 1919 heroverfor fremhævet, at man fra et kristent Synspunkt trøstigt kunde begynde med kvindelige Præster. Han nævner bl. a., at Valdenserne omkring 1200 havde kvindelige Præster, og at der i Amerika i 1905 fandtes 1 250 kvindelige Præster i forskellige kristelige Trossamfund. Helt usædvanligt er det da heller ikke med kvindelige Præster nu til Dags. I Sommer vedtog Metodistkirken at give Kvinder Adgang til at blive Præster med samme Ordination som Mænd. I lutherske Kirker findes det f. Eks. i Holland. I Norge vedtog Stortinget i 1938 Loven, der gav Kvinder Adgang til at blive Præster, og i Sverige staaer Spørgsmaalet atter nu paa Dagsordenen. Pastor I. W. Johnsson har nylig i den svenske Rigsdag fremsat en Motion om kvindelige Præster og mener, at disse vil kunne blive af Betydning for det religiøse Liv.

Spørgsmaalet om kvindelige Præster og det økumeniske Samarbejde skal jeg lade ligge. Kun saa meget: Kirkens Enhed synes at være en tiltalende Tanke, men jeg tror unægtelig, at om der i en kristen Kirke findes kvindelige Præster, er Virkningen heraf paa Muligheden for Opnaaelse af Enheden med den katolske Kirke for intet at regne i Sammenligning med de mange virkelig betydende Vanskeligheder, der findes for en saadan Opnaaelse.

Og saa er der de seksuelt betonedede Indvendinger. De bevæger sig fra den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby gjorde sig til Talsmand for her i Tinget forrige Gang, Loven om Adgang til Præsteembeder var til Behandling, den Opfattelse, at det højeste for Kvinden er at opfylde den hende naturgivne Bestemmelse: at føde Børnene, opdrage dem og forme deres Sind i deres første Leveaar og alt, hvad der fysiologisk hænger sammen med Moderskabet — herfra og til den Opfattelse, at der er noget urent i Forholdet mellem Mand og Kvinde. Jeg kan ikke indse, at disse Betragtninger med nogen Ret kan gøres gældende imod at tage en Kvinde til Præst, selv om jeg er klar over, at de faktisk for mange Mænd er bestemmende for deres Stilling til Spørgsmaalet kvindelige Præster, ja, jeg tror i Virkeligheden, at Hovedmodstanden mere eller mindre bevidst stammer herfra.

Man har hørt sige, at Kvinden ikke havde den Værdighed, som er nødvendig for at udføre en Præsts Gerning. Jeg tror, at dette meget afhænger af de Øjne, der ser, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke det ærede Medlem Hr. Erik Appel for det Indlæg, han fremsatte i dette Ting i 1941. Et bedre og værdigere Forsvar for kvindelige Præster kunde ikke være givet, og Argumentet om den manglende Værdighed hos Kvinden kunde ikke være bedre og mere personligt imødegaaet end ved de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte om sin Moder og om, at der over mange Kvinder er en Myndighed af rolig, aandelig Art, under hvilken ethvert Menneske befinder sig vel.

Angaaende Indvendinger af praktisk Art, der er rejst især i Forbindelse med den gifte, kvindelige Præst, vil jeg ogsaa tillade mig at henvise til det ærede Medlem Hr. Erik Appels Udtalelser om, at disse Indvendinger sikkert blot er mere eller mindre pirrende Diskussionsemner, og at Tingene i Praksis vil ordne sig paa naturlig Maade.

Igennem den sidste Menneskealder har Dansk Kvindesamfund atter og atter rejst Kravet om kvindelige Præster. Der er deroverfor hævdet, at et saadant Krav ikke burde rejses som et Kvindesagskrav. Dansk Kvindesamfund, der er den ældste og hører til de mest almene af danske Kvindesagsforeninger, har saavel været ledet af kvindesaglige som kirkelige Synspunkter. Mange af de Kvinder, der har taget ivrigt Del i Dansk Kvindesamfunds Arbejde med denne Sag, er alvorlige, kristne Personligheder, og det tjener til Dansk Kvindesamfunds Ros, at det ikke er blevet træt, men har fortsat Kampen med Standhaftighed. I de sidste Dage har Danske Kvinders Nationalraad, Sammenslutningen af de mange danske Kvindeforeninger, som det vil være det høje Ting bekendt, gennem Henvendelse til Regering og Rigsdag givet sin Mening til Kende. Det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen benyttede denne Henvendelse paa en Maade, som ikke var helt tilsigtet i Henvendelsen, idet han stillede det Forslag, at Menighedsraadene skulde spørges, om de ønskede kvindelige Præster, før Rigsdagen tog en saadan Afgørelse, og at der forinden skulde gives Menighedsraadene fyldestgørende Oplysninger om Kirkens Stilling, om Biskop Ammundsens Udtalelse, Fakultetets Udtalelse om Ordinationens Betydning o. s. v. Naar det at høre Menighedsraadene overhovedet er nævnt i Henvendelsen til Regering og Rigsdag, er det kun ud fra den